

Китоби Дониёл — Чихилу якум

Хизмати нубуввати и Павлус: Пайванд додани Исроили қадим бо Исроили рӯхонӣ

Jeff Pippenger

2024-01-05

Ҳавворӣ Павлус пайвандгари миёни Исроили қадим ва Исроили рӯхонӣ буд, зеро хизматаш, номаш, шароити шахсиаш ва кори нубуввати ӯ ҳама ба ин ҳақиқат шаҳодат медиҳанд. Ӯ худро кӯчақтарини ҳаввориён мешуморид, зеро қавми Худоро таъкиб карда буд.

Зеро ман кӯчақтарини ҳаввориён ҳастам, ва сазовори он нестам, ки ҳавворӣ хонда шавам, зеро калисои Худоро таъкиб намудам. 1 Қўринтиён 15:19.

Номе ки ба ӯ ҳангоми имон овардан дода шуд, Павлус буд, ки маънояш хурд ё камтарин аст, зеро ӯ аз ҳама ҳаввориён камтарин буд. Аммо номи аслии ӯ Шоул буд, ки маънояш «интиҳобшуда» аст.

Он гоҳ Ҳанонийе ҷавоб дода гуфт: «Эй Худованд, ман аз бисёре касон дар бораи ин мард шундаам, ки ӯ дар Уршалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадӣ кардааст; ва дар ин ҷо низ аз саркоҳинон ихтиёр дорад, ки ҳамаи онҳоро, ки номи Туро меҳонанд, бибандад». Аммо Худованд ба ӯ гуфт: «Бирав; зеро ӯ барои Ман зарфи баргузидааст, то ки номи Маро пеши халқҳо, подшоҳон ва банӣ-Исроил барад» (Аъмол 9:13–15).

Шоул «зарфи баргузида» буд, то Инчилро ба халқҳо бирасонад, аммо аввал лозим буд, ки ӯ табдил ёфта, то ба Павлус (хурд) фурутан гардад, зеро ӯ бояд пурқувват мебуд. Павлус дарк мекард, ки қуввати ӯ дар хурдии ӯ, ё дар заъфи ӯ, ёфта мешавад.

Ва барои он ки ман ба сабаби фаровонии ваҳйҳо аз ҳад зиёд сарбаланд нагардам, ба ман хоре дар ҷисм дода шуд, фариштаи шайтон, то маро бизанад, то ки ман аз ҳад зиёд сарбаланд нагардам. Дар бораи ин чиз се бор аз Худованд илтиҷо кардам, то аз ман дур шавад. Ва Ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту кофист, зеро қуввати Ман дар заъф ба камол мерасад». Бинобар ин, бо камоли хурсандӣ бештар ба заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то қудрати Масеҳ бар ман қарор гирад. Пас, ба хоҳири Масеҳ, аз заъфҳо, аз маломатҳо, аз муҳтоҷиҳо, аз таъкиботҳо ва аз тангиҳо хушнуд ҳастам; зеро ҳангоме ки нотаваонам, ҳамон вақт тавоноям. 2 Қўринтиён 12:7–10.

Шоул «интиҳоб карда шуда буд», вале барои он ки ӯ қавӣ гардад, ӯ хурд гардонида шуд (Павлус). Ӯ интиҳоб шуда буд, то башоратро назди ғайрияхудиён барад, аммо ӯ қисман ба сабаби дониши худ аз Аҳди Қадим интиҳоб гардида буд.

Махсус аз он ҷиҳат ки туро донандаи ҳамаи русум ва масъалаҳои ки дар миёни яҳудиён ҳастанд, медонам; бинобар ин аз ту илтимос мекунам, ки маро бо сабр бишнавай. Тарзи зиндагии ман аз ҷавонӣ, ки аз аввал дар миёни қавми ҳуди ман дар Уршалим буд, ҳамаи яҳудиён онро медонанд; онҳо аз оғоз маро мешинохтанд, агар меҳостанд шаҳодат

диҳанд, ки ман мувофиқи саҳттарин фирқаи дини мо ҳамчун фарисӣ зиндагӣ кардаам.
Аъмол 26:3–5.

Шоул назди Ғамалиил таълим гирифта буд, ки ўро яке аз бузургтарин муаллимони
Навиштаҳои Аҳди Қадим мешумориданд.

Дархост қонеъ гардонида шуд, ва «Павлус бар зинаҳо истода, бо даст ба сӯи мардум ишора кард». Ин ишора диққати онҳоро ҷалб намуд, дар ҳоле ки рафтори ӯ эҳтиромро водор мекард. «Ва ҳангоме ки ҳомӯшии бузурге барпо шуд, ӯ ба онҳо ба забони ибронӣ сухан гуфта, гуфт: Эй мардон, эй бародарон ва эй падарон, дифои маро, ки ҳоло пеши шумо меоварам, бишнавед». Бо шунидани садои калимаҳои ошнои ибронӣ, «онҳо боз ҳам бештар ҳомӯш монданд», ва дар он сукути ҳамагонӣ ӯ идома дод: «Ман ба ростӣ марде ҳастам яҳудӣ, ки дар Тарсус, шаҳри Қиликия, таваллуд ёфтаам, аммо дар ин шаҳр назди пойҳои Ҷамолиил тарбия ёфта, мувофиқи роҳи комили шариати падарон таълим гирифтаам, ва нисбат ба Худо ғайратманд будам, чунон ки ҳамаи шумо имрӯз ҳастед». Ҳеҷ кас наметавонист изҳороти расулро инкор кунад, зеро воқеаҳои, ки ӯ ба онҳо ишора намуда буд, ба бисёре аз онҳое ки ҳанӯз дар Уршалим зиндагӣ мекарданд, хуб маълум буданд». Аъмоли Ҳаввориён, 408.

Шоул тасодуфан интиҳоб карда нашуда буд, ва яке аз мақсадҳои мушаххаси хизматгузории Павлус ин буд, ки таърихи муқаддаси Исроили ҳақиқиро бо таърихи муқаддаси Исроили рӯҳонӣ пайванд диҳад. Дар иртибот бо ин воқеият, ӯ қисми зиёди Аҳди Ҷадидро навишт. Як боб аз навиштаҳои ӯ асоси ҷаҳорҷӯби паёми фариштаи якум ва ҳамчунин ҷаҳорҷӯби паёми фариштаи сеюмро муайян мекунад. Ин порча дар таърихи адвентизм ёдгории бузургест, ки тафовути миёни доноён ва нодонро дар оғоз ва анҷоми адвентизм муайян месозад.

Акнун, эй бародарон, мо аз шумо ба омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва ба ҷамъ омадани мо назди Ў илтимос мекунем, ки шумо зуд дар ақл ба ларза наоед ва ба изтироб наафтед, на аз рӯҳе, на аз сухане, ва на аз номае, гӯё ки аз ҷониби мо бошад, мисли он ки рӯзи Масеҳ наздик расида бошад. Ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ вачҳ фирефта накунад; зеро он рӯз нахоҳад омад, магар ин ки аввал рӯйгардонӣ ояд ва он марди гуноҳ зоҳир гардад, писари ҳалокат, ки муқобилат мекунад ва худро аз ҳар он чи Худо хонда мешавад ё парастииш меёбад болотар мебардорад, ба тавре ки ӯ ҳамчун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё Худо бошад. Оё дар ёд надоред, ки ҳангоме ки ҳанӯз назди шумо будам, ин чизҳоро ба шумо мегуфтам? Ва акнун шумо медонед, ки чӣ чиз бозмедорад, то ки ӯ дар вақти худ зоҳир гардад. Зеро сирри шарорат аллакай амал мекунад; фақат он касе ки акнун бозмедорад, боз хоҳад дошт, то даме ки аз миён бардошта шавад. Ва он гоҳ он шарир зоҳир хоҳад шуд, ки Худованд ўро бо рӯҳи даҳони Худ нест хоҳад кард ва бо дурахши омадани Худ маҳв хоҳад сохт; ҳамоно касе ки омаданаиш мутобиқи амали шайтон аст, бо ҳар гуна қудрат ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин, ва бо ҳар гуна фиреби ноинсофӣ дар миёни онҳое ки ҳалок мешаванд, зеро муҳаббати ростиро напазируфтанд, то наҷот ёбанд. Ва барои ҳамин сабаб Худо ба онҳо гумроҳии саҳт мефиристад, то ки ба дурӯғ бовар кунанд, то ки ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд. 2 Таслўникиён 2:1–12.

Заминаи ин порча баррасии он аст, ки Масеҳ бори дуоюм кай боз хоҳад гашт. Павлус ба таслӯникиён ёдрас мекунад, ки ӯ ин нигарониро пештар аллакай ҷавоб дода буд, вақте ки гуфта буд: «Оё дар ёд надоред, ки ҳангоме ки ҳанӯз бо шумо будам, ин чизҳоро ба шумо мегуфтам?» Павлус мекӯшид, ки бародаронро аз фирефта шудан дар бораи «омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва ҷамъ омадани мо назди Ё» нигоҳ дорад.

Таърихнигорон муайян мекунамд, ки нисфи паёми Уилям Миллер бар пояи муайян сохтани вай аз ду ҳазору сесад соли Дониёл боби ҳашт, ояти чордах, асос ёфта буд. Нисфи дигари паёми ӯ, ки баъзан эътироф намегардад, кори ӯ дар рад намудани таълимоти бардурӯғ оид ба Омадани Дуоюми Масеҳ мебошад.

Бар асоси усули бардурӯғи иезуитӣ, як таълими бардурӯғи маъруф вучуд дошт (ва то ҳол вучуд дорад), ки Вилиям Миллер пайваста ба он муқобилат мекард. Ин ҳамон таълими бардурӯғ буд, ки омадани дуоюми Худовандро ҳазор соли сулҳ, ки «ҳазорсолаи заминӣ» номида мешуд, пеш аз он меовард; ба ҳамин таълим Хоҳар Уайт низ муқобил буд.

Кори Миллер низ дар таҳкими ҳақиқати бозгашти воқеии Масеҳ машғул буд, бар зидди ақидаҳои гуногуни бардурӯғ дар бораи ҳазорсола, ки дар замони ӯ роиҷ буданд. Павлус дар 2 Таслӯникиён дар бораи Омадани Дуоюм сухан мегӯяд, бинобар ин он порча ҷузъи фаҳмиши Миллер аз Омадани Дуоюми воқеӣ буд. Ин боб барои Миллер «Ҳақиқати Ҳозира» буд.

Павлус пайдарпаии муҳими воқеаҳоро, ки бо Омадани Дуоюм алоқаманд аст, муайян мекунад, ва ҳамчунин мантиқи онро баён месозад, ки ҷаро тесалуникиён набояд бозгашти Худовандро дар замони зиндагии худ интизор бошанд. Павлус мегӯяд: «Акнун аз шумо илтимос мекунем, эй бародарон, ба василаи омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва ҷамъ омадани мо назди Ё». Калимаи «илтимос мекунем» маънои пурсиш карданро дорад. Павлус унсурҳои вобаства ба Омадани Дуоюмро бо роҳи истидлол баррасӣ мекунад ва шунавандагони худро аз тариқи як навъ пурсиш роҳнамоӣ менамояд, то аз ҷониби шунавандагонаш таҳлили мантиқи ӯ ба вучуд ояд.

Сохтори мантиқи ӯ чунин аст, ки пеш аз он ки Масеҳ бори дуоюм бозгардад, бояд папағӣ шинохта шуда, ҳукмронӣ намояд, ва пеш аз он ки папағӣ дар таърих зухур кунад, бояд як иртидод ба амал ояд. Он иртидод ҳанӯз дар оянда буд, пас зухури папағӣ ҳатто аз он ҳам дертар меомад. Пас чӣ гуна мумкин буд, ки касе фирефта шуда, гумон кунад, ки бозгашти Масеҳ наздик аст? Ё барои муайян сохтани он қудрате, ки пас аз иртидод ошкор мегардад, чандин рамзи папагиро ба кор мебарад. Ё папагиро «марди гуноҳ», он «шарир», «писари ҳалокат» ва «рози беқонунӣ» меномад. Хоҳар Уайт равшан мегӯяд, ки ҳамаи инҳо рамзҳои ҳастанд, ки папагиро муайян месозанд.

«Лекин пеш аз омадани Масеҳ, мебоист дар ҷаҳони динӣ рӯйдодҳои муҳиме, ки дар нубувват пешгӯӣ шудаанд, ба амал оянд. Ҳавворӣ эълон намуд: “Зуд ба ташвиши фикр наафтед ва музтариб нагардед, на аз рӯҳ, на аз сухан, ва на аз номае, ки гӯё аз мо бошад, ба тавре ки гӯё рӯзи Масеҳ фаро расида бошад. Ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ васила фирефта насозад; зеро он рӯз нахоҳад омад, магар ин ки аввал иртидоде воқеъ гардад ва он

инсони гуноҳ, писари ҳалокат, ошкор шавад; он ки муқобилат мекунад ва худро болотар аз ҳар он чи Худо хонда мешавад ё мавриди ибодат аст, мебардорад, ба тавре ки ӯ чун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё Худо бошад.»»

«Суханони Павлусро набояд нодуруст тафсир кард. Набояд таълим дода мешуд, ки гӯё ӯ, ба воситаи ваҳйи махсус, аҳли Таслӯникаро аз омадани фаврии Масеҳ огоҳ карда бошад. Чунин мавқеъ боиси ошуфтагии имон мегардид; зеро ноумедӣ бисёр вақт ба беимонӣ меоварад. Бинобар ин, расул бародаронро ҳушдор дод, ки ҳеҷ чунин паёмро, ҳамчун аз ҷониби ӯ омада, напазиранд, ва сипас таъкид намуд, ки қудрати папавӣ, ки аз ҷониби пайғамбар Дониёл ба равшанӣ тасвир шудааст, ҳанӯз бояд барҳезад ва бар зидди қавми Худо ҷанг барад. То он даме ки ин қудрат кори марговар ва куфромези худро ба анҷом нарасонад, барои калисо беҳуда мебуд, ки омадани Худованди худро интизор шавад. «Оё ба ёд надоред,» — пурсид Павлус, — «ки вақте ҳанӯз бо шумо будам, ин чизҳоро ба шумо мегуфтам?»»

«Саҳт буданд озмоишҳое, ки мебоист калисои ҳақиқиро фаро гиранд. Ҳатто дар ҳамон замоне ки расул менавишт, “сирри шарорат” аллакай ба амал қардан сар карда буд. Раванди воқеаҳое, ки мебоист дар оянда ба вуқӯъ пайванданд, мебоист “бар тибқи амали шайтон бо ҳар гуна қудрат ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин, ва бо ҳар навъ фиреби ноинсофӣ дар онҳое ки ҳалок мешаванд” бошад.»

«Махсусан ҷиддӣ аст изҳороти расул дар бораи онҳое, ки аз қабул қардани “муҳаббати ростӣ” саркашӣ мекунанд. “Ба ин сабаб,» — ӯ дар бораи ҳамаи онҳое ки қасдан паёмҳои ростиро рад мекунанд, изҳор дошт, — “Худо ба онҳо гумроҳии саҳт мефиристад, то ки онҳо ба дурӯғ имон оваранд; то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд.” Инсонҳо наметавонанд бечазо огоҳиҳое, ки Худо аз рӯи раҳмати Худ ба онҳо мефиристад, рад намоянд. Аз онҳое ки баргаштан аз ин огоҳихоро пофишорӣ мекунанд, Худо Рӯҳи Худо бозмедорад ва онҳоро ба фиребҳое, ки дӯст медоранд, волеғузорад». Acts of the Apostles, 265, 266.

Ҳарчанд Хоҳар Уайт «одами гуноҳ», он «шарир», «писари ҳалокат» ва «сирри шарорат»-ро аз порчаи Павлус бевосита муайян карда, онро «қудрати папавӣ» меномад, вай бештар аз ин мегӯяд. Ӯ муайян месозад, ки ин рамзҳое, ки Павлус барои муайян қардани папаи Рум ба кор бурдааст, аз китоби Дониёл гирифта шудаанд, вақте ки гуфт: «Пас, расул бародаронро ҳушдор дод, ки ҳеҷ паёме аз ин гуна, гӯё аз ҷониби ӯ бошад, напазиранд, ва сипас таъкид намуд, ки қудрати папавӣ, ки пайғамбар Дониёл онро ба таври равшан тасвир қардааст, ҳанӯз бояд барҳезад ва бар зидди қавми Худо ҷанг барад. То он даме ки ин қудрат кори марговар ва куфромези худро анҷом навода бошад, барои калисо беҳуда мебуд, ки мунтазири омадани Худованди худ бошад». Павлус он қисми паёмро ба таслӯникиён, ки папавиятро муайян мекард, бар боби ёздаҳуми китоби Дониёл ва ояти сию шашум асос мегузошт.

Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бурд, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад гардонид, ва бар зидди Худои худоён суханони шигифтангез хоҳад гуфт, ва то вақте ки ғазаб ба анҷом расад, комёб хоҳад шуд; зеро он чи муайян

шудааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:36.

Вақте ки Павлус папаро чунин муайян мекунад: «он касе ки муқобилат мекунад ва худро аз ҳар он чи Худо номида мешавад ё парастада мешавад, болотар мебардорад, ба тавре ки ӯ чун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё Худо аст», Павлус тавсифи набӣ Дониёлро дар бораи он «подшоҳе» ки «мувофиқи иродаи худ амал мекард» ва «худро» боло мебардошт ва «худро болотар аз ҳар худое» бузург менамуд, ба тариқи дигар баён мекард. Папа ҳамон подшоҳест, ки «бар зидди Худои худоён суҳанони аҷиб» мегӯяд, ва папа ҳамон қудратест, ки «то замоне ки» аввалин «ғазаб» «ба анҷом расад» дар соли 1798 «комёб хоҳад шуд».

Дониёл ёздаҳ, ояти сию шаш, барои он ки афзоиши дониш дар соли 1989 дуруст фаҳмида шавад, ба таври комилан зарурӣ бояд дуруст фаҳмида шавад. Аз ин сабаб, таълими бардурӯге, ки подшоҳ дар ин оят Фаронса будааст, чунон ки Урия Смит онро пешниҳод намуд, дар насли аввали адвентизм (1863 то 1888) ба миён оварда шуд. Смит матни ояти сию шашро аз «он» подшоҳ (ки ҳамон папагарӣ аст, ки дар оятҳои қаблӣ тавсиф мешуд) ба «як» подшоҳ (ҳар гуна подшоҳ) тағйир дод, то ки хусусиятҳои услуби ибодати Румро ба Фаронсаи атеистӣ нисбат диҳад, вале ин фақат нуқтаи оғозе буд барои пеш гузоштани назарияи маҳбуи худ дар бораи он ки Туркия подшоҳи шимол дар ояти чил ва оятҳои баъдӣ мебошад.

Шайтон аз ҳамон оғоз ба норавшан сохтани ин ҳақиқат пардохт, ки подшоҳе, ки дар он оят зикр шудааст, папство аст; ва маҳз ҳавворӣ Павлус аст, ки ба шаҳодати Дониёл дар бораи ин воқеият шохиди дуҷумро фароҳам меоварад. Хоҳар Уайт шохиди сеҷумро пешкаш намуд.

На танҳо шайтон кӯшиш кард, ки ҳақиқатро дар бораи он ки подшоҳ дар ин оят папа мебошад, пинҳон созад, балки бо таҳриф кардани ҳақиқате, ки дар ин оят мавҷуд аст, шайтон ҳамчунин аҳамияти он чизро, ки «қаҳр» дар ин оят ифода менамуд, норавшан гардонид. Папагарӣ дар ин оят мебоист то соли 1798 комёб гардад, замоне ки ба он захми марговараш расонида шуд. Соли 1798 анҷоми ду ҳазору панҷсаду бист соли қаҳри Худо мебошад, ки бар зидди подшоҳии шимолии Исроил иҷро карда шуд ва аз соли 723 то милод оғоз ёфта буд.

Агар Адвентизм дар соли 1863 «ҳафт замон»-ро ҳимоят ва собитқадамона нигоҳ медошт, барои Урия Смит амалан ғайримумкин мебуд, ки дар бораи ояти сию шаш чунин сафсатае пеш барад, зеро «қаҳр» ҳамчун ифодаи нахустин қаҳри Худо дар «ҳафт замон» фаҳмида мешуд, ва бинобар ин ҳеҷ гуна иртиботе бо Фаронса намедошт. Афзоиши дониш дар соли 1989 аз ҷониби Павлус дар он порча тасдиқ карда мешавад, ва ба ҳамин сабаб ҳушдори Павлус дар он порча дар бораи онҳое ки муҳаббати ҳақиқатро наменпазиранд, балки фиреби қавиро қабул мекунанд, ба воситаи рад кардани ҳақиқатҳое сурат мегирад, ки Павлус дар он порча пеш мегузорад. Яке аз он ҳақиқатҳо муайянсозии дурусти подшоҳи шимол дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл, оятҳои чихил то чихилу панҷ мебошад.

Дар ин порча, баъд аз он ки Павлус попи Румро муайян мекунад, ӯ пайдарҳамии воқеаҳоеро дар охири ҷаҳон, ки то Омадани Дуҷуми Масеҳ мерасанд ва мавзӯи ҳамин порча мебошанд,

муайян месозад. Ў мегӯяд: «пас он Шарир ошкор хоҳад шуд». Он «Шарир» поп аст, «ки Худованд ўро бо рӯҳи даҳони Худ нобуд хоҳад кард ва бо ҷилои омадани Худ барҳам хоҳад зад». Сипас Павлус мегӯяд: «Ҳамон кас, ки омаданаш бар тибқи амали Шайтон бо тамоми қудрат ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин аст». Исо ҳамон касест, ки «омаданаш бар тибқи амали Шайтон аст».

Амали муъҷизавии Шайтон давраи замонест аз Қонуни Якшанбе, ки ба зудӣ меояд, то вақте ки Микоил бархезад ва муҳлати имтиҳони инсонӣ ба поён расад. Шайтон дар давоми Ҳафт Балои Охирин, ки аз анҷоми муҳлати имтиҳон то бозгашти Масех фурӯ рехта мешаванд, ҳеҷ муъҷизае ба амал намеоварад.

«Масех мегӯяд: “Аз меваҳояшон онҳоро хоҳед шинохт.” Агар онҳое ки тавассути онҳо шифоҳо ба амал оварда мешаванд, ба сабаби ин зухурот моил бошанд, ки безътиноии худро нисбат ба шарияти Худо узр оваранд ва дар нофармонӣ идома диҳанд, гарчанде ки то ҳар андоза ва ба ҳар ҳадде қудрат дошта бошанд, аз ин барнамеояд, ки онҳо қудрати бузурги Худоро доранд. Баръакс, он қудрати мӯъҷизаофарини фиребгари бузург аст. Ў вайронкунандаи шарияти ахлоқист ва ҳар василаеро, ки тавонад ба кор мебарад, то одамонро нисбат ба табиати ҳақиқии он кӯр гардонад. Ба мо ҳушдор дода шудааст, ки дар рӯзҳои охир ў бо аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин амал хоҳад кард. Ва ў ин мӯъҷизаҳоро то анҷоми муҳлати имтиёз идома хоҳад дод, то онҳоро ҳамчун далел нишон диҳад, ки ў фариштаи нур аст, на торикӣ.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

Павлус нишон медиҳад, ки пеш аз ошкор шудани папағӣ як иртидод ба вучуд меомад, ва Омадани Дуюми Масех «баъд аз» амалиёти шигифтангези Шайтон сурат мегирад. Амалиёти шигифтангези Шайтон аз қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико оғоз меёбад ва бо фаро расидани анҷоми давраи файз ва ҳафт балои охирин поён меёбад. Амалиёти шигифтангези Шайтон аз қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико оғоз меёбад.

«Бо фармоне, ки таъсиси Папаро бар хилофи қонуни Худо ба иҷро медарорад, миллати мо худро қомилан аз росткорӣ ҳудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз он варта дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки ў аз болои он жарфо даст дароз карда, бо Спиритуализм даст хоҳад фишурд; вақте ки, зеро таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як усули Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои паҳн кардани дурӯғҳо ва фиребҳои папағӣ тадбирҳо хоҳад андешид, он гоҳ метавонем бидонем, ки вақти фаъолияти ҳайратангези Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Testimonies, volume 5, 451.

Қонуни якшанбе анҷоми подшоҳии шашум, яъне ҳайвони заминии Ваҳй боби сездҳ аст. Ҳайвони заминӣ дар поёни ҳазору дусад шаст соли ҳукмронии папағӣ, дар соли 1798, ба салтанат даромад. Пас, папағӣ дар соли 538 ошкор гардид, ҳарчанд қори ў барои ба дасти худ гирифтани назорати ҷаҳон аллакай замоне фаъол буд, ки Павлус суҳанони худро навишта буд. Пеш аз соли 538, бояд як иртидод ба вуқӯъ меомад, ки пеш аз ошкор шудани марди гуноҳ, ки дар маъбади Худо менишинад, сурат мегирифт.

Дуршавӣ бо калисои Пергамус ифода ёфта буд, ҳангоме ки калисои масеҳӣ бо дини бутпарастӣ созиш кард, чунон ки инро император Константин рамзӣ месозад. Павлус нишонаҳои пайғамбаронаро муайян мекард, ки бояд пеш аз Бозмади Дуюми Масеҳ ба амал оянд. Пас аз он ки ӯ он чиро, ки пештар ба таслӯникиён таълим дода буд, аз нав баён кард, сипас мепурсад, ки оё онҳо дар хотир надоранд, ки ӯ пештар ин ҳақиқатҳоро ба онҳо таълим дода буд? Баъд ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо инчунин бояд дар хотир дошта бошанд, ки ӯ ба онҳо таълим дода буд, ки қудрате папагиро «бозмедорад», «то» папагӣ «дар замони худ ошкор гардад?» Калимаи «бозмедорад» маънои маҳдуд кардан ё нигоҳ доштанро дорад. Калимаи «бозмедорад» баъдтар дар ҳамин порча ҳамчун «ҳоло монев мешавад» тарҷума шудааст.

Аз ин рӯ, ин порча дуруст чунин ифода мешавад: «Ва акнун шумо медонед, ки чӣ чиз папагиро бозмедорад, то ки папагӣ дар замони худ ошкор гардад. Зеро сирри шарорат (папагӣ) аллакай амал мекунад; фақат он касе ки ҳоло папагиро бозмедорад, боз ҳам папагиро бозмедорад, то он даме ки аз миён бардошта шавад». Вақте ки Вилиям Миллер ин порчаро дар Таслӯникиён дарк намуд, ӯ фаҳмид, ки қудрате ки дар соли 538 аз ба тахти замин баромадани папагӣ пешгирӣ кард, Руми бутпараст буд, ва Руми бутпараст болоравии қудрати папагиро бозмедошт, то он даме ки Руми бутпараст «аз миён бардошта шавад».

«Дар давоми дувоздаҳ сола ки ман деист будам, ҳар гуна таърихеро, ки метавонистам пайдо кунам, меҳондам; аммо акнун ман Китоби Муқаддасро дӯст медоштам. Он дар бораи Исо таълим меод! Вале ҳанӯз қисми зиёде аз Китоби Муқаддас барои ман торик буд. Дар соли 1818 ё 19, ҳангоми гуфтугӯ бо як дӯстам, ки ба зиёраташ рафта будам ва ӯ маро дар он айёме, ки деист будам, мешинохт ва суханонамро шунида буд, ӯ ба тарзе то андозае пурмаъно пурсид: “Дар бораи ин оят ва он оят чӣ фикр дорӣ?” ва ба он оятҳои пешина ишора мекард, ки ман ҳангоми деист буданам ба онҳо эътироз менамудам. Ман фаҳмидам, ки ӯ чӣ дар назар дорад, ва ҷавоб додам: — Агар ба ман вақт диҳӣ, ба ту мегуям, ки онҳо чӣ маъно доранд. “Чӣ қадар вақт меҳохӣ?” — Намедонам, вале ба ту хоҳам гуфт, ҷавоб додам; зеро бовар карда наметавонистам, ки Худо ваҳе дода бошад, ки фаҳмида нашавад. Он гоҳ ман тасмим гирифтам, ки Китоби Муқаддаси худро биомӯзам, бо ин эътиқод, ки метавонам бифаҳмам, ки Рӯҳи Муқаддас чӣ маъно доштааст. Аммо ҳанӯз ҳамин ки ин қарорро қабул кардам, чунин фикр ба сарам омад: “Фарз кун, ки ба порчае дучор шавӣ, ки онро фаҳмида натавонӣ, он гоҳ чӣ хоҳӣ кард?” Баъд чунин тарзи омӯзиши Китоби Муқаддас ба хотирам омад: — Ман калимаҳои чунин порчаҳоро хоҳам гирифт, онҳоро дар тамоми Китоби Муқаддас пайгирӣ хоҳам кард ва ба ҳамин роҳ маънои онҳоро хоҳам ёфт. Ман “Concordance”-и Круденро доштам, ки ба гумонам беҳтарин дар ҷаҳон аст; пас онро бо Китоби Муқаддасам гирифтам ва назди мизи кориам нишастам, ва ҷуз андаке рӯзномаҳо дигар ҳеҷ чизе намехондам, зеро азм доштам бидонам, ки Китоби Муқаддаси ман чӣ маъно дорад.

«Ман аз китоби Ҳастӣ оғоз кардам ва оҳиста-оҳиста хонда рафтам; ва ҳангоме ки ба ояте мерасидам, ки онро фаҳмида наметавонистам, тамоми Китоби Муқаддасро ҷустуҷӯ мекардам, то бифаҳмам, ки маънои он чист. Пас аз он ки Китоби Муқаддасро ба ҳамин тарз аз назар гузарондам, оҳ, чӣ қадар дурахшон ва пурчалол ҳақиқат зоҳир гардид! Ман

он чизеро ёфтам, ки ба шумо мавъиза карда истодаам. Ман мутмаин шудам, ки ҳафт замон дар соли 1843 ба поён мерасид. Сипас ба 2300 рӯз расидам; онҳо маро ба ҳамон хулоса оварданд; вале ман ҳеҷ андешае дар бораи муайян кардани он надоштам, ки Начотдиҳанда кай меояд, ва наметавонистам ба ин бовар кунам; аммо нур ба ман чунон қавӣ таъсир кард, ки намедонистам чӣ кор кунам. Акнун, андешидам, ман бояд афзор ва лаҷом барбандаму; аз Китоби Муқаддас тезтар нахоҳам рафт ва аз он қафо ҳам наместонам. Ҳар он чиро, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ман ба он пойбанд хоҳам монд. Аммо боз ҳам баъзе оятҳо буданд, ки онҳоро фаҳмида наметавонистам».

«Ҳамин буд усули умумии ӯ дар омӯзиши Китоби Муқаддас. Дар мавриди дигар ӯ тарзи муайян кардани маънои матни пеши назари моро — маънои «ҳаррӯза»-ро — чунин баён кард. «Ман ба хондан идома додам, — гуфт ӯ, — ва чуз дар Дониёл ягон мавриди дигаре наёфтам, ки он дар он ҷо омада бошад. Сипас он калимаҳоро гирифтам, ки бо он пайваст буданд: “дур кунад”. Ӯ ҳаррӯза-ро дур мекунад, “аз вақте ки ҳаррӯза дур карда шавад”, ва ғайра. Ман хонданро давом додам ва гумон мекардам, ки бар матн ҳеҷ рӯшноие намеёбам; ниҳоят ба 2 Таслӯникиён 2:7–8 расидам. “Зеро сирри шарорат аллақай амал мекунад, фақат он касе ки ҳоло бозмедорад, боз хоҳад дошт, то вақте ки аз миён бардошта шавад, ва он гоҳ он шарир ошкор хоҳад шуд”, ва ғайра. Ва ҳангоме ки ба он матн расидам, оҳ, ҳақиқат чи қадар равшан ва ҷалоломез намудор шуд! Ана он ҷост! Ин аст “ҳаррӯза!” Хуб, акнун Павлус аз “он касе ки ҳоло бозмедорад”, ё монёе мешавад, чиро дар назар дорад? Аз “марди гуноҳ” ва “шарир” Папагарӣ дар назар аст. Хуб, пас он чӣ чизест, ки ошкор шудани Папагариро монёе мегардад? Албатта, он Бутпарастист; пас, “ҳаррӯза” ҳатман маънои Бутпарастиро дорад». William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Бе фаҳмише, ки «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл рамзи бутпарастӣ буд, барои Миллер бисёр душвор мебуд, ки он ҷаҳорҷубаро, ки сохтори пешгӯии худро бар он бино кард, таҳия намояд. «Қурбонии доимӣ» панҷ бор дар китоби Дониёл ёд шудааст, ва ҳамеша аз паси он рамзе аз папизм меояд. Далеле, ки «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл бутпарастист, дар номаи Павлус ба Таслӯникиён ҷой дорад. Яке аз саҳттарин огоҳиҳо дар Каломи Худо дар он ҷо ҷойгир аст, зеро дар он ҷо Павлус ба равшанӣ баён мекунад, ки онҳое, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд, ба фиреби қавӣ супурда хоҳанд шуд. Ҳақиқате, ки ба қасд дар Таслӯникиён ҷой дода шудааст, муайян кардани пайванди бутпарастӣ бо папизм буд, ва рад кардани он ҳақиқат кафолат медиҳад, ки фиреби қавӣ натиҷаи он радкунӣ хоҳад буд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Дар ҳайрат бимонед ва мутааҷҷиб шавед; фарёд бароред ва нола кунед: онҳо мастанд, вале на аз шароб; меланганд, вале на аз нӯшокии саҳт. Зеро Худованд бар шумо рӯҳи ҳоби амикро рехтааст, ва ҷашмони шуморо бастааст: анбиё ва сардорони шуморо, яъне бинандагонро, Ӯ пӯшонидаст. Ва тамоми рӯё барои шумо мисли суханони китоби мӯҳршуда гардидааст, ки онро ба каси донишманд медиҳанд ва мегӯянд: «Лутфан, инро бихон»; ва ӯ мегӯяд: «Наметавонам, зеро мӯҳр шудааст». Ва китобро ба касе медиҳанд, ки нодон аст, ва мегӯянд: «Лутфан, инро бихон»; ва ӯ мегӯяд: «Ман донишманд нестам». Бинобар ин Худованд гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик

мешаванд ва бо лабони худ Маро иззат мекунанд, вале дили худро аз Ман дур гардониданд, ва тарси онҳо аз Ман аз аҳкоми одамон омӯхта шудааст, аз ин рӯ, инак, Ман боз дар миёни ин қавм кори ачибе ба амал хоҳам овард, кори ачиб ва ҳайратангез; зеро ҳикмати хирадмандони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши оқилони онҳо пинҳон хоҳад гардид. Вой бар ҳоли онҳое ки чуқур мечӯянд, то машварати худро аз Худованд пинҳон доранд, ва корҳои онҳо дар торикӣ аст, ва мегӯянд: “Кист, ки моро мебинад? Ва кист, ки моро мешиносад?” Албатта, вожгун сохтани чизҳо аз ҷониби шумо мисли гили кӯзагар шумурда хоҳад шуд: зеро оё маҳсули сохташуда дар бораи офарандаи худ хоҳад гуфт: “Ӯ маро насохтааст”? Ё оё чизе ки шакл дода шудааст, дар бораи шаклдиҳандаи худ хоҳад гуфт: “Ӯ фаҳмиш надошт”?» Ишаё 29:9–16.